

**ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ**

z dnia 7 października 1932 r.

**w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy
z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie
cywilnej.**

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) ulega następującym zmianom:

1) w art. 4 skreśla się ustęp 3;

2) w art. 11 ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może właściwa władza naczelna za-

mianować lub zezwolić na zamianowanie osoby nie posiadającej poziomu wykształcenia, przepisanego na stanowiska II lub III kategorii. Mianowanie na stanowiska I kategorii wymaga w tych przypadkach zgody Prezesa Rady Ministrów.”;

3) w art. 12 ust. 4 skreśla się wyrazy: „należyte zaświadczenie”, a w ich miejsce wstawia się wyraz: „pismo”;

4) w art. 13 ust. 3 po wyrazach: „na piśmie nominacyjnym” wstawia się wyrazy: „i w aktach osobowych”;

5) w art. 14 ust. 1 skreśla się wyrazy: „na stanowisko służbowe”;

6) w art. 14 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„W razie bezpośredniego przejścia ze służby państwowej, unormowanej innymi przepisami, zalicza się do czasu służby w rozumieniu ust. 1 czas służby poprzedniej, o ile był on zaliczony według przepisów, normujących dany rodzaj służby.”;

7) w art. 16 ust. 1 skreśla się wyrazy: „wykaz stanu służby”, a w ich miejsce wstawia się wyrazy: „wykaz służbowy”;

8) w art. 16 ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„Wzór wykazu służbowego, jako też szczegółowe przepisy co do jego wypełniania i prowadzenia, ustala Prezes Rady Ministrów.”;

9) w art. 16 ustęp 5 skreśla się wyrazy: „wykaz stanu swej służby i sporządzać jego odpisy”, a w ich miejsce wstawia się wyrazy: „swój wykaz służbowy”;

10) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Ustanawia się dwanaście stopni służbowych. Służbę państwową po odbyciu służby przygotowawczej rozpoczyna się w myśl art. 11:

w I kategorii stanowisk od VIII stopnia służbowego,

w II kategorii stanowisk od X stopnia służbowego,

w III kategorii stanowisk od XI lub XII stopnia służbowego.

W wyjątkowych przypadkach może Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwej władzy naczelnej zezwolić na rozpoczęcie służby państwowej w wyższym stopniu służbowym, niż określony w ustępie poprzednim.

Mianowanie należy do właściwej władzy naczelnej, która może je przekazać kierownikom władz, urzędów i instytucyj bezpośrednio podległych, o ile mianowanie nie zawiera awansu do wyższego stopnia służbowego. Postanowienie niniejsze nie narusza uprawnień wojewodów, wynikających z art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), powołanego również w art. 1 p. 5 ustawy z dnia 17 lutego 1932 r. w sprawie zmian w ustawie o zakresie działania Ministra Reform Rolnych i organizacji urzędów i komisyj ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 129), — z wyjątkiem przypadków mianowania z awansem do wyższego stopnia służbowego.

Mianowanie urzędników I kategorii, zawierające awans do wyższego stopnia służbowego, wymaga każdorazowo zgody Prezesa Rady Ministrów. Mianowanie urzędników Sejmu i Senatu, oraz Kontroli Państwowej nie wymaga tej zgody.

Mianowanie urzędników II i III kategorii, zawierające awans do wyższego stopnia służbowego, może być uzależnione od warunków, które ustala Prezes Rady Ministrów. Postanowienie to nie ma zastosowania do urzędników Sejmu i Senatu, oraz Kontroli Państwowej. Urzędnicy II kategorii mogą być w drodze awansu mianowani najwyżej do VII stopnia służbowego, urzędnicy III kategorii — najwyżej do VIII stopnia służbowego.

Mianowania na stanowiska podsekretarzy stanu i wojewodów dokonywa Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek właściwej władzy naczelnej, uchwalony przez Radę Ministrów, mianowania zaś ambasadorów, posłów nadzwyczajnych i ministrów pełnomocnych, oraz mianowania na inne stanowiska służbowe urzędników, podlegających niniejszej ustawie, zastrzeżone odrębnymi ustawami Prezydentowi Rze-

czypospolitej, dokonywa Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek właściwej władzy naczelnej, przedstawiony w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów.

Urzędników Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej mianuje Prezydent Rzeczypospolitej za kontrasygnatą Prezesa Rady Ministrów.

Urzędników Sejmu mianuje Marszałek Sejmu, urzędników Senatu — Marszałek Senatu.”;

11) art. 18 skreśla się;

12) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Stosunek hierarchiczny pomiędzy urzędnikami, pełniącymi obowiązki, przywiązane do stanowisk danej kategorii, zależy nie od posiadanego stopnia służbowego, lecz od rodzaju stanowiska, którego obowiązki pełnią.”;

13) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Dla każdego urzędnika państwowego, z wyjątkiem urzędników, zajmujących stanowiska kierownicze, które określa Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z właściwą władzą naczelną, prowadzi władza służbowa listę kwalifikacyjną, obejmującą oceny kwalifikacyjne urzędnika.

Oceny kwalifikacyjne są sporządzane corocznie z końcem każdego roku kalendarzowego.

Ocena kwalifikacyjna składa się zasadniczo z opinii dwóch osób, powołanych do wykonywania nadzoru służbowego.

Stopnie oceny kwalifikacyjnej są następujące: dobra, dostateczna i niedostateczna.

O niedostatecznej kwalifikacji władza winna urzędnika zawiadomić.

Przepisy o sposobie kwalifikowania ustala rozporządzenie Rady Ministrów.”;

14) w art. 29 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Urzędnikowi nie wolno przyjąć zajęcia ubocznego, przynoszącego mu jakkolwiek korzyść materialną, bez zezwolenia władzy naczelnej, lub władzy przez nią upoważnionej. Udzielenie zezwolenia urzędnikom władz naczelnych wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.”;

15) w art. 29 ustępy 3 i 4 skreśla się;

16) w art. 35 ust. 1 skreśla się wyrazy: „względnie stopnia służbowego.”, a po wyrazach: „stanowiska służbowego” przecinek zastępuje się kropką;

17) w art. 35 ust. 2 skreśla się wyrazy: „stopniowi służbowemu”, a w ich miejsce wstawia się wyrazy: „stanowisku”;

18) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Urzędnik awansuje do bezpośrednio wyższego stopnia służbowego, według uznania władzy przełożonej, przy zachowaniu postanowień art. 17.”;

19) w art. 52 ust. 1 w brzmieniu nadanem art. 2 ustawy z dnia 21 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 286) skreśla się wyrazy: „nie niższego”, a w ich miejsce wstawia się wyrazy: „bez obniżenia posiadanego”;

20) w art. 52 ust. 2 w brzmieniu nadanem art. 2 ustawy z dnia 21 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 286) skreśla się wyrazy: „pięciu najniższych stopni służbowych”;

21) w art. 52 w brzmieniu nadanem art. 2 ustawy z dnia 21 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 286) po ustępie 4 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„Właściwa władza naczelną może ze względu na dobro służby przenieść urzędnika do służby, podlegającej innym przepisom, w tym samym dziale zarządu państwowego, bez obniżenia posiadanej grupy uposażenia, jeżeli stosunek służbowy, unormowany innymi przepisami, ma charakter publiczno-prawny.”;

22) art. 54 otrzymuje brzmienie:

„Właściwa władza naczelną za zgodą Prezesa Rady Ministrów przenosi stałego urzędnika w stan nieczynny, gdy:

a) wskutek zmiany w organizacji władz i urzędów niema dla niego czasowo odpowiedniego stanowiska służbowego w tym samym dziale zarządu państwowego, lub

b) zajądą okoliczności, niepozwalające ze względu na dobro służby na dalsze jej pełnienie w tym samym dziale zarządu państwowego.

Przeniesienie w stan nieczynny urzędników Sejmu i Senatu oraz urzędników Kontroli Państwowej nie wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

Podsekretarzy stanu i wojewodów przenosi w stan nieczynny Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek właściwej władzy naczelną, uchwalony przez Radę Ministrów, innych zaś urzędników mianowanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej, przenosi w stan nieczynny Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek właściwej władzy naczelną, przedstawiony w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów.”;

23) w art. 57 ust. 2 skreśla się wyrazy: „urzędu, równego stopniem służbowym”, a w ich miejsce wstawia się wyrazy: „innego odpowiedniego urzędu, bez obniżenia posiadanego stopnia służbowego.”;

24) w art. 65 ust. 2 skreśla się wyrazy: „na podstawie opinii komisji kwalifikacyjnej (art. 20) co do zaistnienia okoliczności, w ust. 1 przewidzianych”;

25) po art. 65 dodaje się trzy nowe artykuły, jako artykuły 65a), 65b) i 65c) w brzmieniu:

„Art. 65a). Urzędnik, który w ciągu bezpośredniego po sobie następujących lat trzech otrzymał dwukrotnie niedostateczną ocenę kwalifikacyjną, winien być zwolniony ze służby, przy zachowaniu nabytych praw emerytalnych.

Art. 65b). Gdy przeciw urzędnikowi wdrożono postępowanie karno-sądowe, lub dyscyplinarne, władza służbowa ma prawo zawiesić go w pełnieniu służby, o ile ze względu na rodzaj i doniosłość zarzuczonego mu przestępstwa, lub występku służbowego, wskazane jest usunąć go od wykonywania obowiązków służbowych.

W przypadku zarządzenia względem urzędnika aresztu śledczego, władza zawiesza go w pełnieniu służby.

Każdy przełożony, powołany do wykonywania bezpośredniego, lub pośredniego nadzoru służbowego, ma prawo zawiesić urzędnika w pełnieniu służby, gdy ten odmówił jawnie posłuszeństwa służbowego wśród szczególnie ważnych okoliczności, albo gdy ze

względem na jakość występkę służbowego, zarzucanego urzędnikowi, dalsze pozostawienie go w służbie naraziłoby powagę urzędu, lub groziło dobru służby. Prawo zawieszania w służbie w tych przypadkach przysługuje także urzędnikowi, któremu powierzono przeprowadzenie inspekcji urzędu.

Przeciwko zarządzeniu władzy służbowej o zawieszeniu w służbie w myśl ust. 1 przysługuje zawieszonemu prawo wniesienia zażalenia w terminie dni 5 do władzy bezpośrednio wyższej. O każdym zawieszeniu w służbie zawiadamia władza służbowa bezzwłocznie władzę bezpośrednio wyższą, która może z urzędu uchylić zawieszenie, zarządzone w myśl ust. 1.

Przeciwko zawieszeniu w służbie w myśl ust. 3 przysługuje zawieszonemu prawo wniesienia zażalenia w terminie, określonym w ust. 4, do władzy przełożonej nad urzędnikiem, który zarządził zawieszenie. Urzędnik, który zarządził zawieszenie, zawiadamia o zawieszeniu bezzwłocznie władzę służbową zawieszonego oraz swoją władzę przełożoną, która może z urzędu uchylić zawieszenie.

Wniesienie zażalenia przeciwko zawieszeniu w służbie nie wstrzymuje skutków zawieszenia.

Władza, zarządzając, lub zatwierdzając zawieszenie w służbie, może ograniczyć uposażenie urzędnika najwyżej do połowy, począwszy od dnia pierwszego miesiąca następującego po zawieszeniu.

Przeciw zarządzeniu, zmniejszającemu uposażenie, może urzędnik wnieść zażalenie do władzy wyższej w ciągu dni 5 od dnia doręczenia. Zażalenie nie wstrzymuje wykonania. Jeżeli na skutek zażalenia decyzja zostanie uchylona — wypłaca się urzędnikowi wstrzymaną część uposażenia.

Władza służbowa, względnie w przypadkach zawieszania na podstawie ust. 3 — władza przełożona nad urzędnikiem który zarządził zawieszenie, uchyla zawieszenie, jeżeli odpadną przyczyny, które je spowodowały. W razie wdrożenia postępowania dyscyplinarnego zawieszenie w służbie kończy się najpóźniej z chwilą ostatecznego zakończenia tego postępowania.

Art. 65c). Gdy obwinionego skazano na karę dyscyplinarną, czasu zawieszania w służbie nie zalicza się do czasu służby czynnej.

W tych przypadkach, oraz wówczas, gdy urzędnika wydalono w drodze administracyjnej, lub zasądzono wyrokiem sądu karnego, nie służy mu prawo otrzymania części uposażenia, której wypłatę wstrzymano w myśl art. 65b) ust. 7. We wszystkich innych przypadkach czas zawieszania liczy się do czasu służby czynnej, a oprócz tego należy wypłacić urzędnikowi część uposażenia, którą wstrzymano.”;

26) w art. 74 ust. 1 po wyrazach: „władza wyższa” w miejsce przecinka wstawia się kropkę, a następne wyrazy do końca ustępu skreśla się;

27) w art. 75 skreśla się wyrazy: „wykazu stanu służby”, a w ich miejsce wstawia się wyrazy: „wykazu służbowego”;

28) w art. 76 ust. 1 skreśla się wyrazy: „nie przez komisję dyscyplinarną i”;

29) w art. 76 ust. 2 skreśla się wyrazy: „komisji dyscyplinarnych i”;

30) w art. 83 ust. 1 skreśla się wyrazy: „można”, a w jego miejsce wstawia się wyrazy: „może właściwa władza naczelna”; w tymże ustępie skreśla się wyraz: „w orzeczeniu”;

31) w art. 91 skreśla się wyrazy: „o wykazie stanu służby”, a w ich miejsce wstawia się wyrazy: „o wykazie służbowym”;

32) w art. 92 zmienionym art. 5 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 606) oraz art. 7 ustawy z dnia 21 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 286) w miejsce ustępu 2 wstawia się 2 ustępy w brzmieniu:

„Mianowanie niższych funkcjonarjuszów należy do właściwej władzy naczelnej, która może je przekazać kierownikom władz, urzędów i instytucyj bezpośrednio podległych, o ile mianowanie nie zawiera awansu do wyższego stopnia płacy.

Mianowanie zawierające awans do wyższego stopnia płacy może być uzależnione od warunków, które ustala Prezes Rady Ministrów. Postanowienie to nie ma zastosowania do niższych funkcjonarjuszów Sejmu i Senatu, oraz Kontroli Państwowej.”;

33) art. 93 i 94 skreśla się;

34) w art. 101 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„Postanowienie p. 2 ust. 1 nie ma zastosowania do funkcjonarjuszów niższych administracji lasów państwowych, pełniących służbę w nadleśnictwach.”;

35) w art. 104 skreśla się ustęp 2;

36) w art. 107 skreśla się wyrazy: „na posady służbowe, do których przywiązane są wyższe stopnie płacy”;

37) w art. 113 po wyrazie: „łącznie” wstawia się przecinek, skreśla następny wyraz: „i”, a po cyfrze 64 wstawia się przecinek i dodaje cyfry: „65a), 65b) i 65c)”;

38) w art. 118 ust. 1 skreśla się wyrazy: „poczt, telegrafów i telefonów, oraz”, po wyrazach: „szkół państwowych” w miejsce kropki wstawia się przecinek i dodaje wyrazy: „oraz — z wyjątkiem postanowień art. 65b) i 65c) — pracownicy przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon.”.

Art. 2. Urzędnicy II i III kategorii, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia uzyskali wyższe stopnie służbowe od ustalonych w art. 1 p. 10, zatrzymują posiadane stopnie służbowe w dotychczasowej kategorii stanowisk.

Art. 3. Uprawnienia do mianowania urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych, podlegających ustawie z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, ustalone odrębnymi przepisami niezgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, uchyla się.

Tytuły stanowisk, ustalone w odrębnych przepisach, mogą być zmienione w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, przewidzianego w art. 11 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Art. 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1932 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
 Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*
 Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*
 Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*
 Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
 Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
 Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
 Minister Wyznań Religijnych
 i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*
 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz
 Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*
 Kierownik Ministerstwa Komunikacji: *M. Butkiewicz*
 Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*
 Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*